

Skoro královna

Když strávíte většinu života plánováním navěky s holkou, přijde vám trochu podivné najednou chystat svatbu s klukem.

A navíc s takovým, který se Agátě celé měsíce vyhýbal.

Celé noci nemohla usnout a v břiše jí začal probublávat strach. Hlavou se jí honilo tisíc věcí, které je do jejich velkého dne třeba zařídit, ale spát jí nedalo ještě něco jiného: vzpomínka na kluka, kterého si zanedlouho měla brát. Obraz, na který nechtěla ani pomyslet...

Uslzený princ Tedros přehozený přes něčí rameno. Tedros křičící jako divoké zvíře – tak bolestně a hlasitě, že Agáta občas neslyšela nic jiného...

Převalila se na druhý bok a schovala hlavu pod polštář.

Od korunovace uplynulo šest měsíců. Celého půl roku se Agáta pořádně nevyspala.

Cítila, jak se v nohou postele převaluje Kmotřička – ani ona nemohla najít klid, když se sama Agáta celou noc nervózně vrtěla. Agátě jí bylo líto, a tak si povzdychla a soustředila se na vlastní dech. Pomalu, pomaličku se její mysl tišila. Když dělala něco pro druhé, šlo jí to vždycky lépe, i když šlo jen o to usnout kvůli klidu nevzhledné, olysalé kočky. Jen kdyby tak mohla pomoci svému princovi, pomyslela si. Spolu přece vždycky všechno zvládli.

Cvak.

Málem se jí zastavilo srdce.

Dveře.

Pozorně se zaposlouchala do spokojeného pochrupování Kmotřičky a zvuku otevírající se petlice.

Agáta předstírala spánek a rukou hmatala po noži na nočním stolku.

Měla ho tam od té doby, co přijeli na Kamelot. Jinak to ani nešlo – Tedros tu měl nepřátele daleko dřív, než se vrátil převzít korunu. I když většina z nich seděla ve vězení, po okolí se potloukali nepřátelští vyzvědači, kteří dělali vše pro to, aby nenáviděného krále a budoucí královnu odstranili.

A teď se dveře do komnaty pomalu otevíraly...

Na chodbu v tak pozdní hodinu už nikdo nesměl. Dokonce ani do jejího křídla.

Jen měsíc nahlížel mezírkou ve dveřích do pokoje a opřel se paprsky o Agátina záda. Zrychleně dýchala, když zaslechla šourání kroků po mramorové podlaze. Na krk jí padl stín a pomalu se plížil až na prostěradlo.

Agáta sevřela pevněji rukojeť nože.

Něčí váha pomalu dopadla na matraci.

Počkej, napomenula se v duchu.

Postava se přisouvala blíž.

Počkej.

Už slyšela, jak dýchá.

Počkej.

Vetřelec natáhl ruku...

Ted!

Agáta se s prudkým nádechem otočila a bodla nožem do míst, kde tušila vetřelcův krk. Nezvaný návštěvník byl ale rychlejší a přitiskl jí zápěstí k posteli dřív, než mu stačila ublížit.

Agáta vyděšeně lapala po dechu, když se mu podívala rovnou do očí.

Ve tmě z nich byla vidět jen bělma, ale když se návštěvník přisunul blíž, ucítla závan sladké, horké kůže a strach ji okamžitě opustil. Nakonec mu dovolila, aby jí sebral zbraň a lehl si vedle ní. Seběhlo se to tak rychle a tiše, že se spící Kmotříčka ani nezavrtěla.

Čekala, že něco řekne, že si ji k sobě přitáhne nebo jí prozradí, proč se jí vyhýbá, ale Tedros se jen stočil do klubíčka a zakňučel jako unavený pes.

Agáta ho pohladila po hedvábných vlasech, špičkami prstů mu utřela pot ze spánků a nechala ho vzlykat do své noční košile.

Ještě nikdy ho neviděla plakat. Přinejmenším ne tak vyděšeně a poráženecky.

Když ho vzala do náručí, pomalu se uvolnil, oddal se jejímu dotyku a lehounce se usmál.

Potom ale zase zvažněl.

Někdo je sledoval.

U dveří se tyčila vyčouhlá ženská postava v turbanu se zatátými zuby. Než se Agáta nadála, byl Tedros zase ten tam.

Střípky srpnového slunce pronikaly oknem do komnaty, odrážely se o křišťálové lustry a leskly se Agátě v očích.

Unaveně zamžourala na omšelý lustr, na kterém občas chyběly křišťálové kapky, které nahradila pavučina hustá jako na opuštěném náhrobku.

Objala polštář, který ještě voněl po Tedrovi. Kmotříčka se pomalu připlížila k ní, očichala polštář, a kdyby ji Agáta nezpražila pohledem, jistě by ho roztrhala na cáry. *Přece jen*

se trochu polepšila, pomyslela si Agáta. Když spaly na hradě první noc, načurala Kmotřička Tedrosovi do bot.

Křídlo hradu rozezněly hlasy. Brzy si bude moct o blažené samotě nechat jen zdát.

Agáta se v černé plandavé noční košili pomalu posadila a rozhlédla se po komnatě třikrát tak veliké než celý její domek na Hřbitovním vršku. Pod vrstvou prachu se ukrývala drahokamy osázená zrcadla, u stěny stála prosezená pohovka a dvě stě let starý stůl ze slonoviny a kosti. Sevřela polštář jako záchranný kruh a nasávala klid, který vyzařovaly nákráplé tyrkysové kachličky a sladěné stěny ozdobené omšelymi zlatými květy. Komnata královny byla jako všechno na Kamelotu: z dálky královská, z blízka zašlá. To platilo i pro ni samotnou. Žila sice v komnatě královny, ale královnou ještě nebyla.

Do svatby zbývaly dva měsíce.

To jí ale na klidu rozhodně nepřidalo. Ba naopak. S každým dnem byla nervóznější.

Kdysi dávno snila o klidném životě se Sofií v Gavaldonu. Pořídily by si ve městě chaloupku, snídávaly čaj a topinky a pak pádily do knihkupectví pana Deauvilla, které by se ovšem dávno jmenovalo U Agáty a Sofie, protože by ho po smrti starého pána převzaly. Po obědě by sbíraly bylinky a květy na Sofiny zkrašlovací krémy a potom by zaskočily na Hřbitovní vršek navštívit matku, se kterou by povečeřely dušený jehněčí mozeček a ještěřčí nákyp (Sofie by samozřejmě dostala jen švestky na páře a okurky). Jak obyčejný život by spolu vedly! A jak šťastný! Přátelství bylo vše, co potřebovaly.

Agáta stiskla polštář pevněji. *Věci se mění.*

Její matka byla mrtvá, Sofie vedla Školu zla a Agáta chystala svatbu se synem krále Artuše.

Nikdo její svatbu neprožíval tolik jako Sofie, která ji ze vzdáleného hradu bombardovala dopisy s nákresy šatů, dortů a porcelánu, které Agáta ve svůj velký den *rozhodně muse-la mít*. („Milá Aguško, ještě ses nevyjádřila k tomu vzorníku

šifonových závojų, který jsem ti poslala, ani k těm chlebičkám. Ale vážně, zlato – pokud nechceš, abych ti pomáhala, stačí říct...“)

Agátě se její dopisy vršily na stole a padal na ně prach. Každý den si říkala, že kamarádce konečně odepíše, ale nikdy se k tomu nepřiměla. Nejhorší na tom bylo, že sama netušila proč.

Kroky na chodbě zesílily.

Agátě se stáhl žaludek.

Tak to šlo už šest měsíců. Agátu sžírala úzkost, zatímco Tedros se jí čím dál tím víc stranil. Včera v noci si o událostech týkajících se korunovace už už chtěli promluvit, ale nakonec si neřekli ani slovo. Věděla, že Tedros se stydí a trápí, ale jak mu mohla pomoci, když s ní nemluvil? A jak s ní mohl mluvit, když se skoro neviděli?

Další hlasy a kroky.

Popadla sklenici, protože jí strachy vyschlo v puse, ale byla prázdná stejně jako džbán.

Kmotříčka plavně seskočila z postele a vydala se měkkým krokem ke dveřím.

Agáta nutně potřebovala být s Tedrosem sama. Oddělené životy ji nebavily. Potřebovala čas, kdy by se sobě mohli svěřovat jako dřív a byli jen sami sebou.

Dveře se rozletěly a do komnaty vpluly čtyři komorné v dlouhých šatech stejného střihu, lišících se jen pastelovými barvami. Broskvové, pistáciové, grepové a růžové – jako by před ni nastoupila krabíčka makrónek. V jejich čele stála vysoká opálená dáma v levandulové róbě s tmavýma očima zvýrazněnýma kouřovými stíny, lesklou rudou rtěnkou a divokou kudrnatou křticí deroucí se zpod turbanu. V jedné ruce nesla v kůži vázaný notes a ve druhé pero tak dlouhé, že připomínalo bič.

„Snídaně s květináři bude v sedm hodin v jídelně Modré věže, konkurz na krejčí proběhne potom. Kandidáti se představí ve dvacetiminutovém intervalu a poté rozhodneme, který

nám bude dodávat plátno. Taky nás čeká rozhovor pro svatební číslo *Kamelotského kurýra*. V devět hodin půjdeme do hradního zvěřince vybrat dokonalý párek holubic – mají tam několik druhů v různých odstínech bílé...“

Agáta ale příliš neposlouchala, protože ji Broskev a Pistácie vyhodily z postele a vrhly se na ni s horkými žínkami, zatímco jí Grep strkal do pusy kartáček a Růže mazala zkrášlovacími krémy, jako to dřív dělala Sofie, jenže ta se do toho aspoň pouštěla s osobním kouzlem a humorem.

„Dále tu máme autogramiádu *Pohádky o Sofii a Agátě* v knihkupectví Škvíra, abychom vybrali trochu peněz na renovaci hradní instalace,“ pokračovala dáma nafrněným tónem. „Během oběda v klubu budeš číst pohádky dětem bohatých mecenášů, kteří nám opraví padací most...“

„Ehm, lady Gremlino? Budu mít dnes čas potkat se s Tedrosem?“ zahuhlala Agáta přes látku modrých šatů, do kterých ji zrovna soukaly komorné. „Už jsme spolu sami nejedli celé věky...“

„Po obědě musíš na lekci valčíku, abys to do svatby uměla, pak na hodinu etikety, abys ze sebe při svatební hostině neudělala čuňátko, a nakonec tě čeká historická přednáška na téma triumfů a katastrof královských svateb, aby ta vaše náhodou neskončila v té druhé kategorii,“ dokončila lady Gremlina.

Agáta skřípala zuby, zatímco jí komorné upravovaly vlasy a nanášely make-up, jako to kdysi ve fintírně viděla dělat víly. „Tanec, etiketa, historie... jako bych se vrátila zpátky do Školy dobra. Jenže tam jsem aspoň měla čas na svého prince.“

Lady Gremlina zpražila Agátu káravým pohledem a zavřela notes tak prudce, že ze zrcadla upadl jeden z drahokamů. „Tak, jelikož nemáš žádné další otázky, postarají se komorné o to, aby ses včas dostavila na snídani,“ prohlásila, a než se otočila ke dveřím, dodala: „Král mě potřebuje skoro nepřetržitě.“

„Ráda bych dnes viděla Tedrose,“ trvala na svém Agáta. „Prosím, připiš to na můj rozvrh.“

Lady Gremlina se zastavila a se rty sevřenými do rudé čárky se otočila na budoucí královnu. Komorné trochu poděšeně ustoupily.

„Řekla bych, že včera jste spolu byli až až. A navíc bez dovolení,“ zasyčela lady Gremlina. „Před svatbou nemá král samotný v pokoji své nevěsty co pohledávat.“

„Tedros by měl mít právo mě vidět, kdy se mu zachce,“ zamračila se Agáta, „jsem přece jeho královna.“

„Ještě ne, princezno,“ odušila lady ledově.

„Ale po svatbě budu,“ hádala se Agáta. „Zatímco se tady chystám na vdavky jako hloupá husa, musí Tedros vládnout sám. Ráda bych mu ale pomohla. Neuměla bys to jako vrchní komorná zařídit?“

„Ach tak,“ zavrčela lady Gremlina a nakročila výhružně k Agátě. „Hrad se hroutí, na královu korunu si kdekdo brousí zuby, nepřátelští špioni se vás snaží zabít, bývalá královna a její proradný rytíř se od korunovace někde zašívají a *Dvorní drbna*, ten nejhorší plátek snažící se podrýt monarchii, o tobě píše jako o *pozlátku z amatérské pohádky, které Tedrosovi přinese víc hanby než kdysi jeho matka*.“

Lady Gremlina se vítězně zazubila. „A ty tady fňukáš po bezstarostných školních časech a muchlování na chodbě s kapitánem třídy.“

„Ne, o to nejde. Chci mu jen *pomoct*,“ bránila se Agáta, zatímco útrpně snášela oblak těžkého parfému vrchní komorné. „Jsem si plně vědoma toho, jakým problémům čelíme, ale s Tedrosem bychom měli fungovat jako tým...“

„Tak proč on sám nikdy nepožádal o setkání s *tebou*?“ zaútočila lady Gremlina.

Agáta stáhla obličej do bolestné grimasy.

„Pokud pomineme královu včerejší chvilkovou slabost, která se – jak mi sám slíbil – už nikdy nebude opakovat, vlastně se o tobě ani jedinkrát nezmínil,“ dodala lady.

Agáta mlčela.

„Víš, obávám se, že král Tedros má lepší věci na práci. Na-

příklad očistit Kamelot od vši té *hanby* dřív, než nadejde váš svatební den.“ Lady Gremlina pokračovala: „Svatební den, který musí být tak velkolepý a pamětihodný, tak *inspirativní*, že smaže všechny pochyby, které vyvstaly během té ponižující korunovace. A podle tisícileté tradice plánuje takovou svatbu vždy královna. Je to *tvůj úkol*. Jedině tak svému králi opravdu pomůžeš.“ Naklonila se k ní tak blízko, až se jejich nosy téměř dotýkaly. „Pokud mám ale vzkázat králi Tedrosovi, že ti tvé povinnosti připadají pod úroveň a že zatím pochybuješ o všech našich rozhodnutích včetně výběru barev, důležitosti pravidelných koupelí a vhodné obuvi, a teď po něm ještě žádáš, aby přerušil své horečné snahy o zachování pověsti království jen proto, aby tě udělal členem *týmu*, s radostí tak učiním, princezno. Uvidíme, co ti na to král řekne.“

Agáta polkla a na krku jí vyskákala ošklivá rudá kopřivka. „Ne, to je v pořádku. Jistě se uvidíme zítra,“ hlesla a zvedla hlavu.

Ale to už ji lady Gremlina nechala samotnou s pastelovými makrónkami připravenými odvést ji na snídani, kterou stejně nebude mít čas sníst.

Někdy kolem poledního měla Agáta sto chutí stát se nevěstou na útěku.

Celé týdny trpěla všechny šaškárny s nuceným úsměvem. Její čas naplňovala k smrti nudná rutina: kontrola tisíce jmenovek na slavnostní tabuli, prohlídka dortů, svíček a květinových dekorací, které vypadaly zoufale stejně... Přitom Agáta by se za Tedrose vdala třeba v netopýří jeskyni. Vlastně by jí to bylo milejší, protože by se tam nevešlo tolik hostů. Mezi tím vším se musela starat o „Krásný Kamelot“, královninu kampaň, která měla přinést dost peněz na opravu sešlého hradu, o nějž se po smrti krále Artuše nikdo nestaral. Agáta ten nápad celým srdcem podporovala a na hlouposti byla dávno zvyklá od Sofie, ale zdálo se, že lady Gremlina ji každým novým úkolem ještě více ponižuje, ať už to byl zpěv

hymny na Lesním poháru v rugby (dokonce i členové domácího týmu si zakrývali uši) nebo jízda na býku na Jarní zemědělské výstavě (to nešťastné zvíře ji shodilo rovnou do kupky hnoje). Vrchol všeho byla aukce pod názvem „Pomuckej princeznu“, při níž musela políbit toho, kdo dá nejvíc peněz. Nakonec musela dát hubičku bezzubému lapkovi, kterého lady Gremlina prohlásila bez mrknutí oka za právoplatného vítěze.

Ginevra Agátu varovala předem, že to s vrchní komornou nebude mít snadné, protože si s ní v době svého manželství s Artušem užila svoje. Když už to bylo k nesnesení, pohádala se s Gremlinou do krve a nechala ji propustit. Jakmile ale Ginevra zmizela, Artuš zemřel a hrad se dostal do rukou rádců, a protože Tedrosovi ještě nebylo šestnáct, lady Gremlina byla povolána zpět. Teď, když se na hrad vrátila Ginevra, se lady Gremlina jen třásla na to, jak bude ovládat mladého krále a budoucí královnu. Nejhorší na tom bylo, že tu starou saň nemohl až do svatby nikdo vyhodit.

Proto se Agáta nejprve snažila si vrchní komornou naklonit, ale lady Gremlina ji nenáviděla od samého začátku. Agáta sice netušila proč, ale bylo jí jasné, že komorná z nové královny radostí zrovna neskáče. Vlastně měla pocit, že dělá všechno pro to, aby Agátu vyštvala z hradu ještě dřív, než si Tedrose vezme.

To ale radši umřu, slibovala si Agáta.

A tak vstávala posledních šest měsíců připravena k boji.

Teprve dnešek její vůli zlomil.

Nejdřív se musela potkat s květinářem, který jí během jediné jediné hodiny strčil do obličeje tolik aromatických kytic, že měla oči jako králík a nos jako kapající kohoutek. Potom přijala šest krejčích, kteří jí předvedli šest stejných kusů plátana. Hned po nich přispěchala reportérka z *Kamelotského kurýra*, příšerně nadšené děvče jménem Bettina s úsměvem od ucha k uchu a červeným lízátkem v puse.

„Lady Gremlina už za vás napsala všechny odpovědi, takže

si můžeme jen tak *popovídat*," žvatlala, než zasypala Agátu hromadou nevhodných osobních dotazů na její život s Tedrose. „Co si obléká do postele?“ „Říká vám přezdívkou?“ „Dívá se někdy po jiných?“

„Ne,“ zavrčela Agáta odpověď na poslední dotaz a měla se co držet, aby nedodala: „Hlavně ne, pokud se před ním kroutí něco tak pitomého, jako jsi ty.“ Nakonec ale přece jen zůstala zticha. Vydržela to skoro celou hodinu, než pohár její trpělivosti přetekl.

„Plánujete s Tedrose m děti?“ vyzvídala Bettina.

„Proč? Hledáš, kdo by si tě adoptoval?“ štěkla Agáta a rázem bylo po interview.

Podruhé se málem neudržela, když musela dětem předčítat pohádku *O Lvu a Hadu*, která byla v kraji Kamelotu tolik oblíbená. Zpovykane děti boháčů ji neustále přerušovaly, protože příběhy stejně znaly nazpaměť. Když si ve zvěřinci vybrala párek holubic a zhroutila se celá zpcená do sedačky kočáru, málem se rozplakala. Byla utahaná k smrti, a to jí ještě čekala hodina valčíku a výuka etikety.

„*Král se o tobě ani nezmnínil*,“ běžela jí hlavou slova lady Gremliny.

Snažila se věřit, že ta protivná bába lhala, ale věděla, že tentokrát mluvila čistou pravdu.

Kdykoli Agáta na Tedrose náhodou na hradě narazila, složil jí prázdný kompliment, zeptal se, zda se jí pohodlně žije, a zmizel jako vyplašená veverka. Včera v noci ho poprvé po dlouhých měsících viděla bez nepřírozeného úsměvu, který už na dálku hlásal, že se nemá ptát, jak se mu daří, protože králi Tedrosovi se přece může dařit jen výborně.

To ale samozřejmě vůbec nebyla pravda. A Agáta nevěděla, jak mu pomoci.

Otřela si oči. Přišla na Kamelot kvůli Tedrosovi. Chtěla se stát *jeho* královnou, stát při něm v dobrém i ve zlém. Místo toho tu ale byli každý sám a museli se se životem porvat zvlášť.

Nemusela si příliš domýšlet, že jí potřebuje. To proto jí

včera tajně vklouzl do náručí. Tak proč to prostě nepřiznal? Někde hluboko v srdci věděla, že to není její chyba, ale stejně se cítila odmítnutá a zraněná.

Kmotříčka se jí schoulila na klín, jako by Agátě chtěla připomenout, že má přece ještě ji.

Agáta ji pohladila po lysé hlavičce. „Kéž bychom se tak mohly vrátit zpátky na hřbitov do časů, kdy jsme na kluky neměly ani pomyšlení.“

Kmotříčka souhlasně prskla.

Agáta se zadívala z okna modrozlatého kočáru na Řemeslný trh, hlavní ulici města Kamelot. Kvůli mizerné cestě se kočí ulici většinou vyhýbal a jel raději zajižďkou, ale tentokrát měli zpoždění, a tak museli přes město. Přece jen nechtěla Agáta přijet pozdě na hodinu a znepráčetel si nového učitele hned od začátku. Bláto nevydlážděné ulice létalo kolem oken a špinilo výhled na barevné stany s erbem Kamelotu: dvěma orly a Excaliburem na modrém štítu.

Když se ale usadil prach a bláto steklo dolů, všimla si Agáta propastného rozdílu mezi lidmi. Bohatí se proměnávali v drahých kabátech a ověšení šperky kolem na kost vyhublých chudáků, kteří živořili v polorozpadlých chatrčích ve vedlejších ulicích. Chudinské ulice byly hlídány královskými strážemi pro případ, že by některý z jejich obyvatel rušil svou nízkou přítomností boháče nakupující v hlavní ulici. Agáta stáhla okénko, aby lépe viděla, ale kočí poklepal bičem na sklo...

„Zavřete si, mylady,“ broukl.

Agáta poslechla. Když před půl rokem poprvé vstoupila do svého nového království, všimla si podobných chudinských vesnic v samém srdci Kamelotu. Tedros jí tehdy vysvětlil, že za vlády jeho otce království jen kvetlo a žilo se v něm dobře jak bohatým, tak chudším, ale po Artušově smrti se vlády zmocnila Rada, která se okamžitě spřáhla s těmi nejmovitejšími a vydala podivné zákony, které střední třídu obraly o majetek i zemi a udělaly z ní chudáky. Tedros přísahal, že

jakmile nastoupí na trůn, ostudné zákony zruší a najde bydlení pro všechny, kteří nemají střechu nad hlavou, ale Agátě neušlo, že za posledního půl roku se propast mezi chudými a bohatými ještě prohloubila. Proč Tedros neuspěl? Copak si nevšiml, jak dědictví jeho otce upadá? Proč nechal království tak strádat? Kdyby *ona* byla králem...

Agáta si zoufale povzdychla. Králem totiž nebyla. Dokonce zatím ani královnou. A podle Tedrosovy včerejší návštěvy soudila, že i on toho má tak akorát dost. Musel se o Kamelot starat úplně sám. Artuš byl mrtvý. Agáta k Tedrovi nesměla a Ginevra, Lancelot, a dokonce ani Merlin se tu šest měsíců ani neukázali.

PLÁC! O okno kočáru se rozpleskla mazlavá hrouda bláta. Agáta se prudce otočila. „TAKZVANÝ KRÁL A JEHO SKORO KRÁLOVNA!“ zavřeštěl jeden z umolousaných chudáků.

Ostatní už si také všimli kočáru a přidali se: „TAKZVANÝ KRÁL A JEHO SKORO KRÁLOVNA!“ Na kočár přešlo shnilé jídlo, boty a kusy hlíny, a tak kočí rychle práskl do koní a hnal je pryč z města.

Rozzlobená Agáta by nejradši vyskočila z kočáru a řekla těm bambulům, že jejich osud není její ani Tedrosova vina a že nemohou ani za chudinské vesnice, zpackanou korunovaci a úpadek kdysi tak slavného království.

Ale pomohlo by to? Agáta se v duchu pokárala. Kdyby ona sama hladověla na ulici, taky by obviňovala vrchnost. To ona s Tedrosem teď byla u moci, i když žádný z nich pád Kamelotu rozhodně nezavinil. Chudí a trpící ale neměli čas zabývat se historickými souvislostmi. Zajímalo je jen teď a tady. Už dávno nebyla ve škole, kde se pokrok dal zaznamenat do tabulek. Tohle byl skutečný život, a i když se jim zatím moc dobře nevedlo, pořád byli jen dva pubertáci snažící se dorůst do role dobrých vládců.

Přinejmenším Tedros.

Ona zatím musela na hodinu tance.

Agáta fňukala, zatímco kočár rachotil nahoru do kopce k sněhobílé bráně hradu. Královští strážci jim otevřeli její křídla dokořán. Nesešlo na tom, že panty žrala rez a věže hradu se drolily pod náporem času a počasí – na Kamelot byl ještě pořád strhující pohled. Hrad postavený na rozeklaných skalách nad Divokým mořem. V srpnovém slunci zářil Kamelot jako hladina osázená kulatými modrými věžičkami tyčícími se až do nízkých mraků.

Kočár zastavil těsně před příkopem.

„Padací most je od korunovace rozbitej, mylady,“ povzdychl si kočí a dovedl kočár blíž k hraně příkopu. „Zase musíme použít lanovej most.“

Agáta vyskočila z kočáru dřív, než jí kočí stihl podržet dveře. *Dost kňučení*, poručila si, když vrávorala po vratkém lanovém mostě, po kterém museli trapně vodit i vzácné návštěvy. Tedros se nesnažil vydupat si čas s Agátou. Nedorážel, aby ho vzala do týmu. Pracoval prostě pro svůj lid jako správný král.

Možná že lady Gremlina má pravdu, přiznala si Agáta. Snad by přece jen měla přestat oplakávat věci, které jako královna dělat nesmí, a soustředit se na ty, které naopak může. Jistě. Svatba plná lásky, radosti a dobré vůle by po zpackané korunovaci mohla lidem vrátit víru v království. Ukázat jim, že nejlepší dny Kamelotu teprve přijdou a že její a Tedrosovo navěky mělo nějaký smysl nejen pro krále a královnu samotnou, ale pro celý lid, a dokonce i pro ty, kteří už naději dávno ztratili...

Agáta vešla do hradu se zdviženou hlavou a novým nadšením pro předsvatební přípravy. Byla připravená se opravdu snažit.

Tedy – přesně do chvíle, než zjistila, kdo ji bude učit.